

A tornasorban, tizennégy évesen, szégyenszemre csak a negyedik voltam. Megelőzött Benis, aki később első osztályú kézilabda kapus lett, a már akkor vizilabdázó Gyárfás és Krucsó. Krucsó, angol órán viccből Cruchiot, ráadásul

58 Tárnok Attila

A TORNASORBAN

lány volt és Borbála. Kit hívtak a hetvenes években Borbálának? Talán az egész gimnáziumban nem volt még egy Borbála. Mentségemre szól, hogy Krucsó Borbála kosárlab-

dázott, és leányneve ellenére senki nem tekintette őt nőnek. Beesett, lapos langaléta volt, nem rendelkezett nemi értékkel.

Talán a legelső tanítási nap lehetett, mert még nem ismertük egymást. Az is különös, hogy együtt tornáztunk a lányokkal, vagy még inkább az, hogy a második évtől miért nem. Mert hogy külön öltözőben vetkőzünk, az rendben, de miért kellett külön foglalkozást tartani a hat fiúnak és a harminc lánynak? A foglalkozás színtere jó időben ugyanúgy az iskolaudvar volt a lányok és a fiúk számára egyaránt, de két szaktanár ugráltatta a gyerekeket az udvar két félreeső részén. Ám elsőben még mindenki együtt tornázott. Első órán, talán az első napon, hisz még alig ismertünk valakit az osztálytársak közül, az alaki tornasort gyakoroltuk, mintha ennek valami jelentősége lett volna.

A nagyságrend viszonylag hamar kialakult, méregettük magunkat egymáshoz, ha kellett egy harmadik ítélkezett vagy Szábár tanár úr mondta meg, ki kivel cseréljen helyet. A probléma az egyenes vonalból, a testtartásból, az állandó fészkelődésből fakadt. Szábár tanár úr eleinte türelmesen, aztán egyre ingerültebben fújta a sípjába.

– Honnan jöttetek maguk? Soha nem álltak még tornasorban?

Volt, aki előrehajolt, volt, aki dülöngélt, más valaki féloldalt állt, volt, aki nem húzta ki magát. És a sor görbére sikeredett.

– Maga ott, kislány, húzza már be a fenekét! – mennydörgött a tanár úr. Amire persze mindenki önkéntelenül homorított, hogy megnézzé magának, ki nem húzta be a fenekét. Amikor kezdett végtelennek tűnni az alakzat kialakítására fordított idő, az egyik stréber lány, Pálfi Gyöngyi rászólt a többiekre:

– Álljatok már egyenesen! Egész nap ezt akarjátok gyakorolni?

Ez a megjegyzés azonnali megvetést váltott ki az osztályból. A Füsti jelentkezett, hogy szeretné megerősíteni a cipőfűzőjét. A mozzanat természetesen mindenkit arra készítetett, hogy előrehajolva ellenőrizze, rendben lesz-e a cipőkötés.

Kamaszok voltunk, néhányan nyúlánkak, lezserül álltunk. Amikor Szábár tanár úr kiadta az utasítást: Pihenj!, az osztály testtartása semmit sem változott.

– Osztály vigyázz! – harsogta aztán. Megrökönyödve látta, hogy a két testtartás között nincs észlelhető különbség.

– Maguk nem tudják, mi a különbség a Vigyázz! és a Pihenj! között? Honnan szalajtották magukat? Legalább maguk, fiúk. Hogy lesz így magukból katona?

Király Jani a sor közepéről feddőleg fordult a tőle balra álló nagyobb fiúkhöz:

– Fiúk, szedjétek már össze magatokat! Estig itt fogunk állni.

– Az nem lehet. A következő óra orosz – mondta egy cserfes női hang.

De ezt a Király Janit is meg kellett bámulni. Ki ez? Még egy stréber? Az arckifejezéséből valahogy azt olvastuk ki, hogy az egész gyakorlat egy vicc, és csak azért szól ránk, hogy Pálfi Gyöngyit kifigurázza.

A sorból kilépve és félig az egész osztály felé fordulva, most a Buda Csaba gondolta fontosnak, hogy kioktasson bennünket: – Ez nem igaz, apám – mondta egyes számban, de mindenkihez intézve a megjegyzést. – Nem akartok inkább focizni?

– Állj már vissza a sorba! – torkolta le őt az egyik lány.

– Köszönöm, de én adom a parancsokat – mondta a tanár úr és erélyesen a sípjába fújta: – Osztály vigyázz!

Semmi sem történt.

Füsti újra jelentkezett, hogy kikötődött a cipőfűzője.

– Mitől kötődött ki? El se mozdultál a helyedről? – méltatlanodott a stréber lány.

– Gyerekek! Csináljunk már valamit – mondta Király Jani, tartva magát a szerepéhez, de most már nyilvánvaló ironikus modorban. Szerepet játszik.

– Arra emlékeztek, amikor a Szábár a sípjába fújva igyekezett elkergetni a verébet a pálya sarkából? Mintha a veréb számára is utasítással érne fel a síp hangja. Ennyi erővel dobbanthatott volna, vagy rákiált. Mindenesetre a veréb tovább sütkérezett a betonon.

– Ki következik? – kérdezte Borzák.

A Somos felállt: – Ne haragudjatok, nem hoztam fényképeket. Olyan kutyafuttában jöttem el otthonról reggel és nap közben sem volt időm hazamenni értük. Mivel is kezdjem? Solymáron lakunk, van két kamasz fiam. Reklámfilmekhez forgalmazunk technikai eszközöket. Mára ez gyakorlatilag magánvállalkozás lett, a korábbi társak mind kiléptek.

– Hova kerültél érettségi után? – veti fel Dunai Magdi. – Úgy emlékszem nem is jelentkezted továbbtanulni.

Fülledt júniusi délután. Poharazgatunk. A Gyárfás már eltört egy széket. Hányszor mondjam, hogy ne billegj a székkal, fiam, mondhatná öreg

osztályfőnökünk, akinek a nevére sem emlékszem, de ő nincs velünk. Az összejövetel kizárólag tanulói szervezés, senki nem tartotta fontosnak meghívni az egykori tanárokat.

– Én Faluditól szeretnék bocsánatot kérni – mondja Borzák, aki éppen kezeli a projektort. A vetítővászonon megjelenik egy ellenőrzőben rögzített intő beszkenelt képe. Tisztelt Szülők, fiuk a Faludi édesapjának elhunytán élcelődött. Ez ízetlen tréfa, ezért megintem. Borzák most mindenki előtt bocsánatot szeretne kérni. Faludi az egészre nem emlékszik. Ő az egyetlen közülünk, aki fiatalosan lezser. Strandpapucsban jött, késve, bermudában. Mindenki más feszeng, módjával kiöltözött.

Ülünk a hosszú asztalnál, és én már nem figyelek senkire, mert fejben állok a tornasorban, és kuncogok magamban, milyen ostoba ez a Szábar. Ostoba, mert fontos neki a tornasor. Mi csak állunk, a verebek röpködnek, fészkelődnek a udvar homokjában, sütkéreznek a betonon. Igazából senkit nem érdekel a másik, most aztán, hogy mindenki niemand maradt, még kevésbé, de akkor ott, a tornasorban, még mindezt nem tudhattuk. Még élhetett volna bennünk a remény, hogy nem így lesz. Hogy a közömbösség csak látszat. Hogy akár valamelyik lány még a szerelmünk lehet majd. Hogy ez a rapport csak vicc. Hogy valamiképpen ki lehet nőni ezt a tornasort. S aztán egy sokkal szigorúbb, sokkal kegyetlenebb alaki sor majd évekkel később a fiúkból kiöli a kamaszt. De ki gondolt ekkor még a kaposvári laktanyára, ahol egy 'bajtársunk' meghal éleslövészetben. És hol lesz akkor már a tornasor emléke. Minek ezzel az egésszel foglalkozni.

Szó nélkül távoznom kellett volna. Hiszen semmi közöm már a többiekhez. De viselkedni kell, mert ha felállok és elmegyek, megszólnak. Ücsörgök hát tovább tétlenül, közömbösen a sorban, az asztal alatt a telefonomat babrálom, lopva, mintha tanórán ülnék. És ekkor sms-t kapok a sógoromtól: a nővéremet baleset érte. Az intenzív osztályra került. Szüleink rég elhunytak, Eszter az utolsó rokonom.

– Bandi, te jössz – hallom több felől.

Fel kell állnom, a sorból ki kell lépnem, mert rájövök, hogy én vagyok a következő.